

[Sigsgaard.]

trale og nødvendige opgaver, vi står over for, først og fremmest på de områder, der her er nævnt.

På denne baggrund har vi ment at kunne forvente, at regeringen ville skære ned på militærdgifterne. De er nu steget til op imod 2½ milliard kr., og regeringen ved jo meget vel, at ikke mange tror på nytten af alt det halløj. Regeringen har ikke villet skære ned, og det til trods for at den engelske regering i forbindelse med devalueringen skar sit militærbudget ned med 5 pct., og til trods for at andre af vore naboer også har skåret ned. Og i øvrigt er der jo her i salen et ret så udbredt ønske om militære nedskæringer efterhånden. Hr. Hilmar Baunsgaard har været inde på det her i dag, og regeringen er jo også udmærket klar over, at der i fagbevægelsen er et stærkt ønske herom. I andre spørgsmål peger man stærkt på, hvad fagbevægelsens top siger. Hvad fagbevægelsen siger i dette spørgsmål, har man åbenbart ikke helt den samme interesse i at følge.

Ændrer regeringen ikke sin holdning afgørende med hensyn til indgreb mod jord- og ejendomsspekulationen og med hensyn til de andre forhold, jeg har nævnt, så må man forstå, at mange vil være yderst skeptiske over for, om socialdemokratiet overhovedet vil bruge det så højt besungne arbejderflertal til afgørende politiske ændringer. I SF har vi viljen til at bruge flertallet. Vi er gået helhjertet ind i samarbejdet med socialdemokratiet, men vi må i øvrigt af hensyn til begge parter i samarbejdet forlange, at der virkelig kommer positive resultater ud af de mange bestræbelser.

Trods vor modvilje mod devalueringen og det indgreb i dyrtidsreguleringen, som regeringen har besluttet sig til, vil vi dog som en del af det, som hr. Per Hækkerup med en ny erkendelse kalder det såkaldte arbejderflertal, ikke undlade at prøve at støtte regeringen i den vanskelige situation, som den selv har bragt sig i. Det må dog for os være et uomgængeligt krav, at der ydes de svageste stillede lønmodtagere en rimelig kompensation. Vi har derfor over for statsministeren foreslået 3 foranstaltninger, der for det første vil være et naturligt led i et virkeligt arbejderflertals politik

og for det andet vil sikre dem, der har mest brug for dyrtidsreguleringen, på en sådan måde, at SF's venstrefløj, omend med dyb beklagelse, vil affinde sig med regeringsindgrebet i dyrtidsreguleringen.

Den første af de tre foranstaltninger, som vi foreslår, er indførelse af ligeløn. Der ligger en international konvention om ligelønnen, og jeg opfatter det sådan, at Danmark må føle sig moralsk forpligtet til at gennemføre denne reform, som for længst burde være en realitet. En af de allerstørste urimeligheder i vort samfund er netop, at mænd og kvinder får ulige løn for det samme arbejde. Dertil kommer, at der her er tale om et af fagbevægelsens gamle krav.

Det andet forslag er indførelse af en mindsteløn fastsat ved lov. Det vil afhjælpe lavtlønsproblemet, som jo er helt uværdigt for en velfærdsstat. Vi ved, det ikke vil løse problemet, men det vil bringe os et godt stykke frem.

Endelig for det tredje og naturligt sammenhængende med de to første forslag har vi peget på, at der bør indføres fuld økonomisk dækning ved arbejdsløshed.

Vi har svært ved at tage udtalelser om, at man ikke vil forhandle, helt alvorligt. Ingen mindretalsregering har nogen sinde kunnet regne med helt enøjnet at kunne gennemføre sine egne forslag uden indrømmelser til samarbejdspartneren. Det kan denne regering heller ikke. Nægter man alligevel at forhandle, så må det være, fordi man agter at smide tøjlerne, så er det, fordi man bevidst stiler efter et valg.

I SF tror vi ikke, et valg løser problemerne, og jeg må derfor dybt beklage regeringens kurs. Der har ikke været tegn på, at regeringen vil forhandle om mindsteløn og ligeløn, to foranstaltninger, der burde være selvfølgelig led i arbejderflertallets politik til gavn for alle lønmodtagere. Men der er endnu tid til forhandling, og jeg håber, regeringen vil bruge tiden. I modsat fald, ja, så kender man de fems stilling.

Kai Moltke: Ja, jeg skal ikke gentage de principielle betragtninger, som jeg fremsatte ved første behandling her i salen; jeg kunne derimod tænke mig, da der er blevet talt så meget om samarbejdsformer og samarbejdsaftaler som en hindring for tingets